

ia77

JazzFlits

3 december 2007,
5de jaargang, nummer 19

NIEUWSSELECTIE

PETER BEETS: 'IK WIL HELEMAAL NIET IN NEW YORK WONEN'

Sommige mensen vinden dat Peter Beets als internationaal gevraagd pianist naar New York moet verhuizen, maar daar piekert hij niet over: "Ik heb hier net een publiek opgebouwd", zo vertelt hij 11 november in dagblad De Stem, "en ik wil helemaal niet in New York wonen."

Beets speelt het liefst in het theater: "Er staan de mooiste vleugels van het land, er komen normale, leuke mensen die gewoon stil zijn, en het geluid is altijd goed." Zijn eerste twee theaterprogramma's heetten 'Van Bach Tot Blues' (2003) en 'Chopin Meets The Blues' (2005). Zijn nieuwe programma is getiteld 'The Blues Goes Latin'. Tijdens de theateroptredens probeert de pianist de bezoekers altijd iets bij te brengen: "Je moet jazz leuk maken. Want mensen vinden jazz vaak moeilijk. Maar dat is het eigenlijk helemaal niet. In feite kun je die hele geschiedenis vergeten. Als je uitgaat van de parameters veertig procent ritme en de rest harmonie en melodie, dan is het echt niet zo ingewikkeld." Waar of niet waar, Beets mag zich in een stijgende belangstelling voor zijn concerten verheugen: "In Emmen en Giet-hoorn komen geen zestig man meer, maar tweehonderd."

TONY BENNETT VOOR HET EERST OP 1 IN DOWNBEAT READERS POLL

Zanger Tony Bennett (81) staat voor het eerst in zijn loopbaan op nummer 1 in de categorie 'Male Vocalist' van de Readers Poll van het Amerikaanse blad Downbeat. Ook de nummers 1 Paquito D'Rivera (categorie klarinet) en Bob Brookmeyer (categorie trombone) stonden nooit eerder op die positie. De Poll staat in het decembernummer van DownBeat.

Sonny Rollins is tot jazzartiest en beste tenorsaxofonist gekozen. Michael Brecker wordt opgenomen in de Hall of Fame. Pat Metheny wordt door de lezers beschouwd als de beste gitarist en maakte het beste album met 'Metheny/Mehldau'.
[...zie ook de rubriek Straightahead\(?\) op pagina 5](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- Being Prez: Life of Lester Young (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Manu Katché, Empirical, Léandre/Norton, Surfcake, John Scofield, Steve Nelson, Houston Person, Veronica Mortensen, Wolfert Brederode Quartet e.a.	
Concertverslagen	pg 12
- Sonny Rollins, Jack DeJohnette 'The Ripple Effect' en Big Bizar Habit: 'Alice in Space'	
En verder	
- Jazzradio Top 10	pg 3
- In Memoriam Piet Koster (Han Schulte)	pg 4
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 5
- The Keepnews Collection (Herman te Loo)	pg 11
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 13

BARITONSAXOFONIST CECIL PAYNE DOOD

Cecil Payne is 27 november overleden. Hij was 84 en verbleef al een jaar in een verpleegtehuis. Payne was een vooraanstaand baritonsaxofonist en maakte naam in het bebop tijdperk.

Cecil Payne kwam in contact met de bebop tijdens zijn engagement bij het orkest van Dizzy Gillespie, vlak na WO II. In dat zeer vooruitstrevende orkest bleef hij tot 1949. In de jaren vijftig werkte hij onder anderen met Tadd Dameron, Coleman Hawkins, Illinois Jacquet en Randy Weston. Aan het eind van de vorige eeuw maakte Payne nog regelmatig platen voor Delmark Records en tot voor enige jaren stond hij ook nog geregeld op het podium.

CONCERTVERSLAG

VALLE EN VLOEIMANS IN ROTTERDAM: 'EEN PERFECTE COMBINATIE'

Ramon Valle en Eric Vloeimans gaven 23 november in de Doelen in Rotterdam een heerlijk, bourgondisch concert. Gul, met overgave en romantisch speelden ze twee lange sets. Cubaanse jazz en Europese improvisatie vloeiden perfect samen. Vloeimans was heel ontspannen en vertelde humoristisch over de stukken die op de setlist stonden. Het duo voelde elkaar goed aan terwijl ze elkaar om de beurt begeleidden. Ramon Valle kreeg alle ruimte om solo te spelen. Een concert waarin alles op zijn plek viel en het totaal groter was dan de som der delen. (Peter J. Korten; foto Joke Schot)

JAZZFLITS nummer 20 staat 17 december op www.jazzflits.nl

PLATEN

ARTISTSHARE-CD MARIA SCHNEIDER ORCHESTRA BIJNA UIT DE KOSTEN

De productiekosten van de eigen-beheer-cd 'Sky Blue' van het Maria Schneider Orchestra, in totaal 170.000 dollar, zijn bijna gedekt via ArtistShare. Dat zegt orkestleider Schneider 16 november in een interview met de Boston Herald. Bij ArtistShare kunnen belangstellenden, veelal fans, een deel van de kosten van eigen beheer-cd's van musici voor hun rekening nemen.

De bijdragen via ArtistShare lopen uiteen van enige duizenden dollars tot, al of niet in de vorm van een voorbestelling, de aankoopprijs van de cd. In het geval van Maria Schneiders 'Sky Blue', de laatste cd van haar orkest, werden grote betalers verblijd met gesigeneerde flessen wijn of een wandeling met haar door het Central Park. De financiers zijn erg betrokken bij het project, zo vertelt Schneider de Boston Herald: "While I'm making the record people write in and wish me good luck. You start to feel all these people stacking up behind you."

Maria Schneider was een van de eerste musici die het maken en distribueren (via vooral internet) van cd's in eigen hand namen. Ze is daarin succesvol. Niet alleen houdt ze geld over aan haar producties, maar ook vallen haar goede recensies ten deel. Voor haar album 'Concert in the Garden' ontving ze in 2005 zelfs een Grammy Award. Bij ArtistShare zijn ook onder anderen Bill Frisell, Jim Hall en Danilo Perez aangesloten.

You Are There Roberta Gambarini & Hank Jones

'PREIS SCHALLPLATTENKRITIK' VOOR DAVID MURRAY EN ROBERTA GAMBARINI

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2007/4' toegekend aan de cd 'You Are There' van Roberta Gambarini en Hank Jones, en de cd 'Sacred Ground' van het David Murray Black Saint Quartet.

De 'Preis der deutschen Schallplattenkritik' werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten en wordt vier keer per jaar uitgedeeld. Met de toekenning willen zij het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen attenderen.

NIEUWSFLITSEN

Jazz als probleem – Begin december verschijnt in de boekhandel 'Jazz als probleem. Receptie en acceptatie van de jazz in de wederopbouwperiode van Nederland 1945 – 1952'. Het is de handelseditie van het proefschrift van Henk Kleinhout, die hiermede september vorig jaar als eerste in ons land doctor werd in de jazzgeschiedenis. Het boek biedt een inzicht in de scherpe discussie tussen oude-stijl-liefhebbers en bopfans direct na de oorlog. Daarnaast worden alle aspecten belicht die de jazzsector in die periode vormden, zoals jazzclubs, radioprogramma's, platenmarkt en de invloed op andere kunsten. Tevens bevat het omvangrijke boek een fotokatern. 'Jazz als probleem' wordt uitgegeven door Elbertink en kost 24,95 euro.

Brokkenleerorkest – Gitariste/componiste Corrie van Binsbergen - van Corrie en de (Grote) Brokken – heeft een 'brokkenleerorkest' opgericht. Getalenteerde (jonge) musici kunnen lid worden. Niet alleen muzikanten uit verschillende genres zijn welkom, maar ook alle instrumenten. Er wordt wekelijks gerepeteerd en iedere maand sluit af met een optreden in Zaal 100 te Amsterdam. De orkestleiders voor het voorjaar 2008 zijn Corrie van Binsbergen, Arend Niks, Joost Buis, Hans Hasebos en Albert van Veenendaal. (www.corrievanbinsbergen.com)

Les Paul – Gitarist Les Paul heeft 14 november uit handen van president Bush een National Medal of Arts 2007 ontvangen. Deze eer viel te beurt aan negen laureaten uit de kunstsector, waaronder ook het University of Idaho Lionel Hampton International Jazz Festival. De medaille wordt jaarlijks uitgereikt aan Amerikanen dan wel Amerikaanse organisaties die artistiek geëxcelleerd hebben. De overheidsorganisatie The National Endowment for the Arts draagt de winnaars voor.

Bebop Business – Bebop Business, tot nu toe een wekelijkse rubriek in het NPS-programma Studio 6 op donderdagmiddag, is vanaf zondag 2 december een zelfstandig NPS-programma, dat elke zondagavond van half elf tot elf uur op Radio 6 wordt uitgezonden. Dat is onmiddellijk na het programma Spotlight, waarin ook met enige regelmaat jazzmusici aan het woord komen (de afgelopen maanden bijvoorbeeld Bert van den Brink, Pierre Courbois, Piet Noordijk, Hein Van de Geyn en Rein de Graaff). In Bebop Business presenteert Bert Vuijsje nieuw ontdekte opnamen en recente heruitgaven.

Charles Lloyd – Saxofonist Charles Lloyd zal 10 december in Oslo optreden tijdens de uitreiking van de Nobelprijs voor de Vrede. Hij doet dat met zijn groep Sangam met speciale gast percussionist Zakir Hussain. De prijs wordt uitgereikt aan Al Gore en Rajendra Pachauri, hoogste man van het Intergovernmental Panel on Climate Change, een onderdeel van de VN.

Jon Larsen – Gitarist Jon Larsen heeft de Buddy Prize 2007 gekregen, de meest prestigieuze Noorse muziekprijs. Larsen geniet internationale bekendheid met zijn kwartet Hot Club de Norvge.

OVERIG

RECHTER VERBIEDT NEW YORKSE SAXOFONIST OM NOG THUIS TE OEFENEN

De New Yorkse saxofonist David Schnitter mag niet meer thuis oefenen. Dat meldt de website van het blad Jazz Times op 12 november. Zijn burens konden het niet meer verdragen en schakelden de rechter in. Die heeft Schnitter verboden om nog langer overlast te veroorzaken. Andere musici vrezen precedentwerking van de uitspraak.

Volgens Schnitter, die een appartement in Manhattan heeft, mag hij volgens de wet drie uur per dag oefenen tot maximaal 22.00 uur. De rechter heeft hem dit nu echter verboden, op straffe van huisuitzetting. De burens klaagden dat de saxofonist wel veertig minuten lang dezelfde noot of toonladder speelde. David Schnitter woont al dertig jaar in zijn huis en had vroeger nooit klachten. Met de komst van steeds meer yuppies is de tolerantie evenwel afgenomen, al zegt Schnitter dat er maar een paar klagers zijn. Schnitter oefent nu in de kelder van het gebouw. Daar mag hij anderhalf uur per dag spelen.

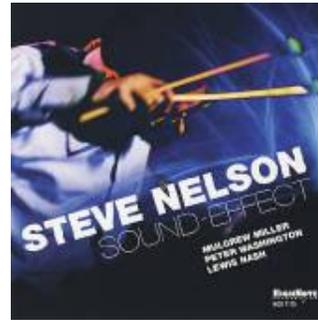
ZWITSERS CULTUURFONDS ONDERSTEUNT VEELBELOVENDE JAZZFORMATIES

Het Zwitserse cultuurfonds Pro Helvetia gaat jaarlijks een bedrag van circa 100.000 euro aan vijf veelbelovende jazzformaties besteden. Zij krijgen gedurende drie jaar geld om een stap vooruit te zetten en internationale bekendheid te verwerven. Een proef met deze aanpak bleek succesvol.

Pro Helvetia heeft drie jaar ervaring opgedaan met het instrument 'Prioritären Jazz Förderung' (PJF). Voor die proef werd een aantal bands geselecteerd op hun muzikale kwaliteiten en de potentie om internationaal door te breken. Tijdens de proefperiode kregen ze een jaarlijks bedrag voor onder meer buitenlandse tournees, het maken van cd's, het schrijven van stukken en de zakelijke kant van hun bedrijf. Die aanpak was effectief, zo bleek uit een evaluatie. De ondersteunde formaties zagen hun gages stijgen en gaven meer concerten. Ook hadden ze de zakelijke kant na drie jaar beter op orde. Vanwege de positieve ervaringen gaat Pro Helvetia de nieuwe aanpak nu definitief volgen, zo werd 6 november te Zürich bekendgemaakt. Ongeveer een kwart van de fondsmiddelen voor de jazzsector zal voortaan aan het PJF-instrument worden besteed. De komende drie jaar krijgen Lucas Niggli ZOOM, het Christoph Stiefel Trio, de Manuel Mengis Gruppe 6, het Lucien Dubius Trio en Tré ondersteuning van het cultuurfonds. De stichting Pro Helvetia bestaat sinds 1939 en krijgt zijn inkomsten van de Zwitserse Staat. Jaarlijks heeft het fonds zo'n 20 miljoen euro te besteden. Sinds 2003 ondersteunt het fonds ook vier Zwitserse jazzlabels: Intakt, Altri Suoni, For4Ears en Unit.

"Trompeten können sich immer Gehör verschaffen. Das ist doch schon mal was. Und die grössten Stars der Jazz, gar keine Frage – das waren, von Armstrong bis Wynton Marsalis, eben Jazztrompeten."
Trompettist **Till Brönner**, Frankfurter Allgemeine Zeitung, 17 november 2007

JAZZRADIO TOP 10

1. **Steve Nelson**
Sound-Effect
2. **Gerald Wilson Orchestra**
Monterey Moods
3. **Eric Alexander**
Temple Of Olympic Zeus
4. **Charmaine Clamor**
Flippin' Out
5. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters
6. **Houston Person**
Thinking Of You
7. **Jon Mayer**
So Many Stars
8. **Queen Latifah**
Trav'lin' Light
9. **John Scofield**
This Meets That
10. **Eddie Daniels**
Homecoming: Eddie Daniels Live At The Iridium

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

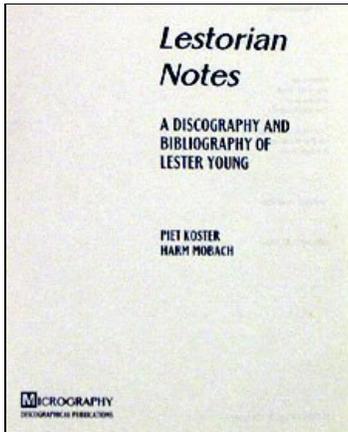
theJAZZ HMV TOP 10

1. **Stacey Kent**
Breakfast On The Morning Tram
2. **Peter Cincotti**
East Of Angel Town
3. **Keith Jarrett, Gary Peacock & Jack DeJohnette**
My Foolish Heart
4. **Diana Krall**
The Very Best Of Diana Krall
5. **Gwilym Simcock**
Perception
6. **Miles Davis**
Complete On The Corner Sessions
7. **Humphrey Lyttelton**
Classic Live Concerts
8. **Joe Williams & Count Basie**
Everyday I Have The Blues
9. **Nancy Wilson**
Nancy Wilson Show
10. **Jacky Terrasson**
Mirror

De theJazz HMV Top 10 [geeft een overzicht van de best verkochte jazzalbums van de Britse \(internet\)platenzaak HMV en wordt samengesteld in samenwerking met de digitale Britse radiozender theJazz.](#)

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

PIET KOSTER (1930-2007)

Discograaf Piet Koster is vrijdagavond 9 november in zijn woonhuis in Alphen aan de Rijn onverwacht overleden wachtende op een rit naar een jazzconcert. Koster (1930-2007) werd 77 jaar. Hij staat internationaal bekend als dé Charlie Parker-discograaf. Tot zijn verdriet heeft hij 'Bird' nooit in levenden lijve horen spelen, want Parker verscheen niet op het concert in januari 1954 in het Haagse Gebouw voor K & W, waarvoor Koster al kaartjes had gekocht. Zijn eerste Parker-disco verscheen in 1970 en bestond uit stencils. Samen met plaatsgenoot Dick Bakker, eveneens discograaf en gelukkigerwijs ook platenhandelaar en Micrography-uitgever, publiceerde hij de vierdelige Charlie Parker-disco waarvan het eerste deel in 1977 uitkwam. Daarmee maakte hij zijn andere idool, pianist Barry Harris erg blij en scoorde hij lovende buitenlandse perskritieken. Van Harris verscheen van Piets hand in 1988 eveneens een discografie bij Micrography. Deze volgde na een tweedelige disco van Dizzy Gillespie, gepubliceerd in 1985-88. Samen met Harm Mobach publiceerde hij in 1998 de uitgebreide Lester Young-discografie en bibliografie 'Lestorian Notes'.

Het ultieme overzicht van Parkers complete platenoeuvre met alle wereldwijd verschenen platen en cd's kwam in 2002 uit als 'Bird Lore' in drie perfect opgestelde delen. Door het grote verkoopsucces kwam in 2005 al de derde druk van de pers. Koster had in de periode 1955-1980 naast zijn baan als administrateur diverse functies in de jazzsector, met name bij jazzclubs in de regio Den Haag/Leiden. Hij behoorde tot het illustere trio Bakker/Koster/van Eyle, dat Nederland op discografisch terrein internationale faam bezorgde.

JAZZ ON LINE

Jazz uit het historisch archief, dat biedt de website www.jazz-on-line.com. Bijna vijftienduizend tracks zijn er gratis als mp3 te beluisteren en tegen betaling van 5 dollar gedurende drie maanden ook te downloaden. Alle tracks maken onderdeel uit van het publieke domein en zijn daarom ouder dan vijftig jaar. Vooral liefhebbers van oude jazz komen dus aan hun trekken, maar ook bijvoorbeeld Charlie Parker wordt aangeboden. De website wordt voortdurend bijgewerkt en het aanbod stijgt langzaam maar zeker.

NIEUWSFLITSEN

USA Fellows – In het kader van het USA Fellows-programma krijgen vijf Amerikaanse jazzmusici dit jaar een beurs van 50.000 dollar. Het zijn Don Byron, Leila Josefowicz, Jason Moran, John Santos en Evan Ziporyn. Ze zijn gekozen vanwege hun 'artistieke excellentie'. De beurzen zijn vrij besteedbaar. Elk jaar worden vijftig USA Fellows uitgereikt in acht disciplines, waaronder literatuur, theater en muziek. In die laatste categorie zijn zes beurzen te vergeven. De USA Fellows worden verstrekt door de organisatie United States Artists.

Jerry van Rooyen Award – "Wit van buiten. Zwart van binnen. Hij tovert een veelheid van sferen uit zijn toetseninstrument: van de gospel van een zondagochtend tot de lome funk van een zomeravond", aldus de jury over pianist Mike Roelofs. Hij kreeg 25 november tijdens het Maastrichtse Jazztival de Jerry van Rooyen Award 2007. Deze onderscheiding wordt uitgereikt aan personen die zich verdienstelijk hebben gemaakt voor de jazz in Limburg. Eerdere winnaars waren het Searing Quartet, Charli Green, Geert Roelofs en Joep van Leeuwen. De Award is vernoemd naar dirigent/arrangeur Jerry van Rooyen.

Pat Metheny Trio – In januari verschijnt de cd 'Day Trip' van het Pat Metheny Trio. Het is de eerste cd van de bezetting met bassist Christian McBride en drummer Antonio Sanchez. In deze bezetting speelt Metheny al sinds 2002. Alle tien tracks op het album zijn door hem geschreven. De nieuwe cd verschijnt bij Nonesuch en is de opvolger van de cd's die Metheny met pianist Brad Mehldau maakte.

Arturo Sandoval – Trompettist Arturo Sandoval heeft met zijn album 'Rumba Palace' een Latin Grammy Award gewonnen in de categorie 'Latin Jazz'. Het album 'Enchantment' van Chick Corea en Béla Fleck werd tot 'Best Instrumental Album' gekozen.

Hans Cremers – Hans Cremers is benoemd tot ereburger van Roermond vanwege zijn verdiensten voor de regio en de stad op maatschappelijk en cultureel gebied. Cremers (72) was onder meer grondlegger van de Roermondse Jazz Sociëteit en medeoprichter, en vele jaren voorzitter, van de stichting Hammerveld Jazz Festival.

Early Bird Actie 2008 – Voor de 33ste editie van het North Sea Jazz Festival kunnen 'early birds' tot 1 april 2008 een Drie-dagen kaart of een All-in kaart met 15 euro korting aanschaffen. Het North Sea Jazz Festival vindt plaats op 11, 12 en 13 juli 2008 in Ahoy Rotterdam.

JazzLab Series – In het kader van de JazzLab Series is deze maand de formatie aRTET op tournee. aRTET werd in 2005 door gitarist François Delporte opgericht en heeft verder saxofonist Tom Callens, bassist Ben Ramos en drummer Lionel Beuvsens in de gelederen. Op een paar speelplekken treden ze samen op met het Franse kwartet N'Jawazz, dat onder de vlag van JazzUnlimited toert, een uitwisselingsproject van JazzLab Series met de Franse concertorganisatie Domaine Musiques. (www.jazzlabseries.be)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

JAZZXPRESS DENDERT VOORT

Na het succes van de eerste cd op naam van drummer Eric Ineke en zijn Jazzxpress, is er inmiddels een opname gemaakt voor het vervolg daarvan. Op verzoek van producer Fred Dubiez wordt het een eerbetoon aan de vroegere zangeres Ivie Anderson (1905-1949). Zij zong van 1931 tot 1942 bij het orkest van Duke Ellington maar moest, geplaagd door een astmatische aandoening, het zingen opgeven. Van de weeromstuit stichtte zij in Los Angeles een restaurant dat daar bekend was als 'Ivie's Chicken Shack'. Een heuse kippenpent. Fans van Ellington kennen Ivie van 'It don't mean a thing if it ain't got that Swing', een opname uit 1932, op tekst zegt men van Irving Mills. Dat markante werk zal op de nieuwe cd van de Jazzxpress niet ontbreken. Vanwege de aandacht voor Ivie Anderson is zangeres Deborah Brown gecontracteerd. Ook trombonist Bart van Lier en altist Benjamin Herman zullen hier en daar een welkome aanvulling zijn op het bestaande toffe kwintet zoals dat te horen is op de eerste cd. De arrangementen zijn voor het merendeel van pianist Rob van Bavel. In twee gevallen zal Deborah zichzelf begeleiden aan de piano. De cd zal omtrent voorjaar 2008 verschijnen op Dubiez' label Daybreak Records, via Challenge Records International.

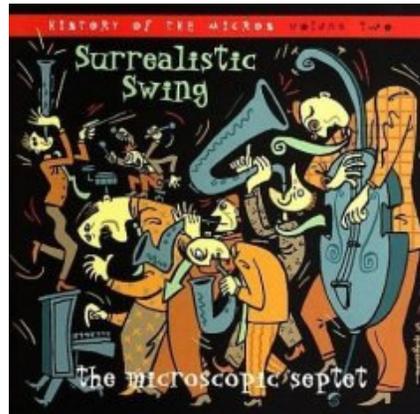
READERS POLL 2007: WEINIG VERRASSINGEN

En wederom blijkt de lezerspoll van DownBeat (december) een sterk nationaal karakter te hebben. Amerikanen, qua abonnees toch ver in de meerderheid, kiezen vrijwel uitsluitend voor landgenoten of zijn slecht op de hoogte van al het Europese talent. Zelfs bij de drummers of percussionisten kom je Han Bennink nu niet tegen, noch het Willem Breuker Kollektief of het ICP. Bij de labels, Blue Note Records wint, vind je het Nederlandse Criss Cross Jazz van Gerry Teekens op de tiende plaats. Rietblazer Michael Moore, beetje Nederlander, zegeviert het ene jaar en staat nu op een veel te lage negende plek. Van de Europeanen moet Toots Thielemans de kar trekken. Hij wint met z'n 'broodje' in de categorie 'Miscellaneous Instruments'. Andere vermelde Europeanen zijn Tomasz Stanko, Joe Temperley (een Schot), Louis Sclavis, Richard Galliano en Roberta Gambarini. Verder is er weinig nieuws in de vorm van aangename verrassingen. Fluitist Hubert Laws wipt Moody, bij de zangers is er een eerste plaats voor Tony Bennett, en bij de trombones is nota bene ventiltrombonist Bob Brookmeyer eerste. Daar is er trouwens ook een vermelding voor de Italiaanse schuiver Gianluca Petrella. Hij won dit jaar de Paul Acket Award 2007. In de rubriek 'Big Bands' staat The Count Basie Orchestra bovenaan. Dat 'sucks' toch enigszins. Ik ben het wel volledig eens met de lezers betreffende hét 'Album Jazz'. Het is de cd van Pat Metheny en Brad Mehldau op Nonesuch Records. Rollins' 'Sonny Please', op zijn bloedeigen label Doxy, is daar nummer twee, gevolgd door de Dizzy Gillespie All-Star Big Band, op Manchester Craftmen's Guild. Dat orkest was in april in Amsterdam.

Volgend jaar, mag je toch wel hopen, spelen ook de Nederlanders weer mee. Het is doorgaans wel afhankelijk van uitgebreide tournees in de VS. Er zijn ook musici die zich helemaal niets aantrekken van uitslagen in de jazzpolls. Dat hoor je wel eens beweren...

SCOTT DUBOIS QUARTET IN BELGIË

Je hoeft natuurlijk niet altijd de Thelonious Monk International Jazz Competition te winnen om de rest van je muzikantenbestaan in weelde te kunnen doorbrengen. De volgens sommigen geruchtmakende Amerikaanse gitarist Scott DuBois kwam in 2005 in die competitie niet verder dan de halve finale. Toch heeft hij inmiddels twee cd's uit op Soul Note. Gast is in beide gevallen rietblazer/docent David Liebman. Die is er tijdens een korte Europese tournee in België niet bij. Wel de Duitse saxofonist Gebhard Ullmann. Hij maakt momenteel enige furore in Europa. Het DuBois Quartet bestaat verder uit de Noorse bassist Eivind Opssvik en drummer Jeff Davis. Producent Peter Anthonissen vermeldt in een wervende mail de optredens. Die zijn dinsdag 4 december in zijn Hnita-Hoeve te Heist-op-den-Berg (www.hnita-jazz.be) en een dag later in Luik. Info daarover via www.jacquespelzerjazzclub.com. Het was voor mij niet mogelijk genoemde cd's tijdig in huis te hebben. Wie evenwel op de hoogte wil blijven van jeugdig talent kan die dagen in gastrijk België vertoeven.

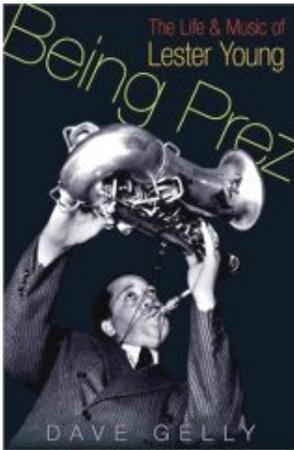
DE MICROS ARE COMING!

Zelfs vroeger, toen je de tijd moest nemen om de muziek te laten bezinken, gold in kleine kring al de stelling dat het Willem Breuker Kollektief ook voor sommige Amerikaanse groepen een zekere voorbeeldfunctie had. Breuker wees al eens op de muziek van Carla Bley. De New Yorkse Microscopic Septet zal in het verleden bij bezoeken aan Nederland vast wel eens een plaatje van Breuker als 'studiemateriaal' hebben gescoord. Het is dan wel de kunst om je te onderscheiden. Dat is de 'Micros' aardig gelukt. Tussen 1980 en 1992 waren ze actief en stortten zich bij herhaling op een mix van jazz, rock en impro. Van Albert Ayler tot John Zorn, of van Ellington via Mingus tot Monk. Invloeden van die coryfeeën duikelden over elkaar heen in hun meer dan aanstekelijke muziek. Onder de titel 'History of the Micros' zijn recentelijk vier cd's herverschenen op Cuneiform Records. Om die heruitgave wat kracht bij te zetten maken ze dezer dagen een Europese tournee. Met vier saxofonisten in de uiterst dartele gelederen staat het zevental onder leiding van bassist/tubaïst David Hofstra vrijdag 7 december in het Amsterdams Bimhuis. Wegblijvers zullen nog spijt krijgen.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

DE OPRECHTE MUZIEK VAN LESTER YOUNG

"Rietinstrumenten verschillen in zoverre van alle andere dat je ze een eindje in je lichaam stopt. Dientengevolge maken ze tijdelijk deel uit van je fysionomie. Daarom lijkt de saxofoon het meest op de menselijke stem." Ziehier een oorspronkelijke en verhelderende uiteenzetting van iemand die zelf de saxofoon bespeelt.

Zo af en toe duikt in de muziekpers de wens op in recensies de musici zelf meer aan het woord te laten, maar telkens weer blijken maar weinigen eraan te kunnen voldoen zich in heldere termen uit te laten, laat staan dat in een boek lang vol te houden. Nog een voorbeeld: "Het gaat om de sound van de rietsectie als geheel. De ongebruikelijke samenstelling van klarinet, twee alt en een tenor, zou theoretisch gezien uit balans zijn met te veel 'hoog' en niet genoeg 'laag'. Maar Hawkins' toon is zo zwaar dat die voldoende tegenwicht geeft. Welnu, laat Hawkins weg en vervang hem door een tenor van ongeveer de helft van dat gewicht. Die combinatie past niet en de hele zaak wordt onstabiel."

Aan het woord is de Engelsman Dave Gelly. Het eerste citaat is uit zijn boekje over Lester Young in de serie 'Jazz Masters' uit 1984. Het was een serie biografieën in nog geen honderd bladzijden per deel. Ze waren van ongelijke kwaliteit, maar dat van Gelly stak ver boven de andere deeltjes uit. Het tweede citaat komt uit Gelly's nieuwste boek en ook dat gaat over Lester Young. In feite is dat dus een tweede editie, maar dat wordt nergens aangegeven. Ook Gelly zelf rept er niet over. Wel verantwoordt hij dit werk door te wijzen op de andere boeken die er in twintig jaar tijd over Lester zijn verschenen. Was het dan nog nodig daar een nieuw aan toe te voegen? Wel, ze hielden zich óf bezig met het leven van Lester Young óf alleen met zijn oeuvre. Dave Gelly heeft geprobeerd deze twee samen te brengen als een ondeelbaar geheel. En er was nu de mogelijkheid nieuwe feiten die voorgaande boeken aan het licht hebben gebracht in zijn betoog te verwerken.

Gelly heeft zijn verhaal helemaal herschreven, maar veel beelden zijn gelukkig bewaard gebleven. Er was nu meer ruimte voor nadere toelichtingen. Terwijl het in zijn eerste versie over Lester Youngs toon in de band van Fletcher Henderson blijft bij 'but there just wasn't enough of him', laat hij

deze opmerking nu volgen door het tweede citaat hierboven. Het zou te ver voeren de talloze plaatsen aan te geven waar schrijver zich een uitstekend expliqueur toont. Vele termen passeren de revue en al lezende kom je een belangrijk stuk jazzgeschiedenis aan de weet: de rol van de territory bands, de invloed van de blanke spelers op de zwarte (!), het belang van jamsessions, head-arrangements, het heen- en weerspel tussen solist en het ensemble, de rol van de radio na die van de grammofoonplaat, enzovoort. En ook zaken die specifiek op Lester Young betrekking hebben krijgen een vakkundige uitleg: false fingering, eind vibrato, de eigenaardige hoek waaronder hij zijn sax vasthield en Lesters invloed op de jongere generatie. In zijn bespreking van het nagelaten werk heeft Gelly zich beperkt tot een aantal hoofdpunten, waarvan hij ook weer een voorbeeldige beschrijving geeft, zonder zich in vaktal uit te drukken. Slechts een enkele keer zal het de niet-geschoolede iets te theoretisch worden: "Het klinkt als een gewone lick, gebaseerd op de substitutie van een verminderde kwint, maar bij nadere beschouwing blijkt de frase gebouwd te zijn op een veel minder dissonante noot, de verminderde negen van de dominant septiem". En hij haalt dan een veelgeciteerde uitspraak van danser Rudolf Noerejev aan: "Een groot danser is niet degene die een moeilijke pas gemakkelijk doet lijken maar iemand die een gemakkelijke pas interessant maakt."

En verweven met Lesters oeuvre zijn er dan de belangrijke fases in zijn leven zoals de omstandigheid dat hij pas op zijn zevenentwintigste zijn eerste platen maakte, de samenwerking met Billie Holiday, degene die hem de bijnaam Prez gaf, de militaire dienst en de gevolgen, en de opnamesessie met Nat King Cole, die als eerste groep de geschiedenis inging als een solist met ritmesectie. Van Youngs jammerlijk einde geeft Gelly een ontroerend, onopgesmukt verslag: vanaf het Newport Festival in 1958, zijn trip naar Frankrijk en de overhaaste terugreis naar zijn hotelkamer in New York, waar hij binnen 24 uur na aankomst bezwijkt, 49 jaar oud.

Beide boeken van Gelly eindigen met een alinea die de persoon van Lester Young centraal stelt, maar de meest recente is misschien toch iets pakkender: "Even in its worst moments, when mere execution seems a near-insuperable problem, its very fragility conveys a unique essence. If there is a word to describe it, that word is *truth*."

Een schoonheidsfout die ik al eens eerder tegenkwam is het onderschrift bij de foto van de JATP-groep op 6 april 1952 op Schiphol. Daarop wordt impresario Lou van Rees aangezien voor gitarist Chuck Wayne, hetgeen op zich al onlogisch is, omdat ook gitarist Irving Ashby toen meekwam, en verder is tussen Norman Granz en de hoed van Max Roach het hoofd te zien van de zich toen Johnny James noemende redacteur van het Nederlandse Philharmonic, in welk blad de foto voor het eerst verscheen in zijn nummer van mei.

Dave Gelly. Being Prez : the life and music of Lester Young. - Londen : Equinox, 2007. - 171 pag. - ISBN 978-1- 84553-058-7 hardb. Prijs 30 euro

JAZZRADIO OP INTERNET

theJazz
DAB DIGITAL RADIO

WWW.THEJAZZ.COM

CD-RECENSIES

MANU KATCHÉ
Playground
ECM

Na 'Neighbourhood' (2005) is 'Playground' de tweede plaat van drummer Manu Katché, waarmee hij bewijst geen eendagsvlieg te zijn in het metier van de jazz. De kern van de band is dezelfde als op 'Neighbourhood', met Marcin Wasilewski op piano, Slawomir Kurkiewicz op contrabas en Katché op drums. Saxofonist Jan Garbarek en trompettist Tomasz Stanko zijn vervangen door Tryvge Seim op tenor en so-praansax, en Mathias Eick op trompet. Alle twaalf composities van Katché zijn een toonbeeld van aandacht. Zorgvuldig opgebouwde melodieën, secuur gespeeld en consciëntieus geproduceerd. Zoals de titels van beide albums iets suggereren van een beschermde omgeving die iets intiems of vertrouwds heeft, zo laten de composities ook dat pure, bijna kinderlijk onbezorgde horen. 'Playground' is over het algemeen iets expressiever dan zijn voorganger, iets meer uitgesproken en helderder van klank. Maar het blijft ingetogen en bescheiden, bij tijd en wijle zelfs aan de behoedzame kant. Het nummer 'So groovy' vormt daarop een uitzondering door het unisono spel van de blazers Seim en Eick en een speelse solo van Wasilewski. Katché is een drummer die speelt wat nodig is, in zekere zin minimalistisch, waardoor zijn spel en composities licht en lyrisch blijven met een groot verhalend vermogen. Kleine miniatuurtjes, inkijkjes in een vreedig en soms teer landschap waarin de contouren getekend worden met zachte lijnen. 'Playground' is een logisch vervolg op 'Neighbourhood' en past in het typische ECM-vocabulaire van mensen als Tord Gustavsen, Jan Garbarek en Tomasz Stanko.

(Frank Huser)

EMPIRICAL
Empirical
Destin-E Records

Empirical: een prijs en een album. De prijs is die van 'Best Group' in de EBU/European Jazz Competition 2007 (de jury: "Indrukwekkend hoge kwaliteit, uitstekende interactie, een eigen geluid gepaard aan een onweerstaanbare presentatie.") Het album, 'Empirical' getiteld, is een debuut. De cd werd geproduceerd door Courtney Pine en uitgebracht op diens label. Het gaat de vijf heren van Empirical blijkbaar voor de wind. Maar dat is dan ook vooral hun eigen verdienste. Empirical is Shaney Forbes op drums/percussie, Nathaniel Facey op altsax, Jay Phelps op trompet, Kit Downes op piano en Neil Charles op contrabas. En op de plaat met gastspelers Dennis Rollins op trombone en Courtney Pine op basklarinet. 'Empirical' is een klassiek jazzalbum in de zin dat

het kwintet muziek speelt in de traditie van de 'moderne jazz'. Denk daarbij aan de muzikale erfenis van bijvoorbeeld John Coltrane, Miles Davis en Sonny Rollins. De nummers bevatten elementen uit bebop, cooljazz en free-jazz. Er zijn mooie en dynamische interacties, met name tussen Facey op sax en Phelps op trompet, intrigerende improvisaties en boeiend uitgewerkte thema's. De plaat vlamt en het voelt alsof we terug zijn bij Coltrane. Of beter gezegd, waar Coltrane verder gegaan zou zijn. Want Empirical staat niet stil en schuwt moderne muzikale opvattingen niet. Ongetwijfeld mede op instigatie van producer Courtney Pine. Vooral de lang uitgesponnen nummers 'A Tyrant's Tale' (11:30) van Phelps en 'Palantir' (15:41) van Facey ademen de sfeer van weleer, zij het in hedendaags jargon. De uitnodiging voor North Sea Jazz 2008 hebben de heren reeds op zak. Deze plaat vormt daartoe een indrukwekkende opmaat. (Frank Huser)

FRANZISKA BAUMANN/MATTHIAS ZIEGLER
Voices & Tides
Leo Records

Op 'Voices & Tides' staat uiterst visuele muziek. Zangeres Baumann en fluitist Ziegler combineren hun instrumenten met elektronica om virtuele klanklandschappen te creëren. Met trage melodiebewegingen en een nadruk op klankkleur maken de Zwitsers hun wereld dromerig van sfeer. En vooral als Ziegler zijn bas- en contrabasfluit inzet, wordt het daarin bij vlagen spookachtig en onaards. Baumann zingt woordloos, niet als een 'lied zonder woorden', maar als volwaardige instrumentale duopartner. De consequent volgehouden sfeer is tegelijk de kracht én zwakte van de plaat. Als je ervoor in de stemming bent, is de sereniteit permanent aanwezig en fraai (en gelukkig is het New Age-gevoel op veilige afstand). Maar voor een luisteraar zoals ik, die wat meer spanning en avontuur wil, is 55 minuten zich traag ontwikkelende muziek 'evengoed nog een hele zit', om met Wim T. Schippers te spreken. (Herman te Loo)

JOËLLE LÉANDRE & KEVIN NORTON
Winter in New York 2006
Leo Records

Slagwerker Kevin Norton dankt zijn bekendheid aan zijn werk met Anthony Braxton. En muzikaal hoor ik ook een grote affiniteit met de man die in het 'grote' Braxton-kwartet (uit de jaren tachtig) achter het drumstel zat: Gerry Hemingway. Beiden zijn subtiele en precieze slagwerkers die goed uit de voeten kunnen op een gewoon drumstel, maar ook andere slagwerkinstrumenten niet schuwen. In het duo met de Franse topbassist Joëlle Léandre kiest hij op 'Winter in New York 2006' veel voor de vibrafoon, en dat levert fraaie resultaten op, zeker omdat het aantal echte improvisatoren op dit instrument toch bijzonder dun gezaaid is. Beiden hanteren op virtuoze wijze de strijkstok (Norton langs de toetsen van de vibrafoon en de randen van zijn bekkens) en toveren een breed dynamisch en emotioneel spectrum tevoorschijn: van verstild en subtiel tot rauw en heftig. Ontroerend wordt het wanneer Léandre in de zesde improvisatie (titels waren blijkbaar niet nodig) haar snaren op z'n hoogst laat zingen en fluiten, als een verlegen vogeltje. Dit is duo-improvisatie uit de hogeschool, en het moet een mooie avond zijn geweest, daar vlak voor kerst in The Stone. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

MARTY EHRLICH & MYRA MELFORD Spark! Palmetto

Rietblazer Marty Ehrlich en pianiste Myra Melford vallen op de cd 'Spark!' meteen maar met de deur in huis. 'Hymn' is een gospelachtige compositie van Ehrlich waarin hij zelf met een diepe emotionaliteit soleert, ondersteund door subliem groovende pianoakkoorden van Melford, in een stijl die aan Dollar Brand doet denken. Het duo van de twee veelgevraagde New Yorkers bestaat sinds 2001, en heeft alles in zich wat men van zo'n intieme combinatie mag verwachten. Beiden zijn sterk in ritmiek (het op India geïnspireerde 'Blue Delhi') maar ook in lyriek ('Night'). Ze eren hun onlangs gestorven muzikale helden: van Andrew Hill spelen ze 'Images of Time' en violist Leroy Jenkins krijgt een mooie elegie in rubato New Orleans-stijl in 'For Leroy'. Ze kennen hun jazzklassieken (bij Ehrlich hoor je soms de uithalen van Jackie McLean en bij Melford de zwenkende pianistiek van Mal Waldron), maar weten ook te overtuigen in vrijere stukken, zoals 'Up Do' van Robin Holcomb. 'Spark!' is een complete plaat, vol avontuur, emotionaliteit, subtiliteit en dadendrang. En omdat 'Hymn' een kanjer van een stuk is, spelen ze het aan het eind van de cd gewoon nog een keer. (Herman te Loo)

SURFCAKE Mind Made Up Jazz'n Pulz

Nederland wordt zo langzamerhand overspoeld door een 'nieuwe wave' binnen de jazz: muziek met elektronische effecten. Uit het Limburgse komt een nieuwe loot aan deze stam: Surfcake. Toetsenist Mike Roelofs tekent samen met gitarist Jurek Cruysberg voor de composities en technicus Leon Bartels doet dat voor de technische afwerking. Twee drummers in de groep en een technicus voor de 'live effects' suggereren een overmaat aan ritmes en effecten. Toch overheersen die niet, integendeel. Dankzij de combinatie van toetsen met dwarsfluit en de trompetten van Marcel Joosten en Ryan Carniaux blijft de muziek op 'Mind Made Up' melo-

disch. De muziek is toegankelijk. Misschien niet als je de eerste keer luistert, maar dat is normaal. De heren hebben ervoor gewaakt om te jachtig te klinken. Ze hebben de rust en de tijd genomen om de stukken goed uit te werken. Daardoor wordt de muziek redelijk overzichtelijk.

De mensen die Roelofs kennen als begeleider van Ian Matthews, van zijn vroegere cd's als 'Viewmusic' met een klassiek pianotrio en/of van het resultaat van zijn eerste prijs in de Frisian Crossover Competition in 2002, zijn duoplaat 'Dialogin' met Ryan Carniaux, moeten wel even wennen aan de omslag die hij hier heeft gemaakt. Met veel toetsen en synthesizers maakt hij een eigentijds geluid. Elk nummer heeft zijn eigen sfeer en daarin ontwikkelt zich als vanzelf een eigen wereldje. Het titelnummer 'Mind Made up' is nog het meest akoestisch opgezet. Vooral doordat het slagwerk regelmatig 'doorgroovert' loopt de groep het risico, dat de jazzliefhebbers vinden dat de muziek te veel naar popmuziek neigt. Met name als de bassist ook nog op zijn gitaar gaat funken, zoals in 'Antidote'. En in 'Dry out' hoor je zelfs een vriendelijke combinatie van drum'n bass met ambient terug. Surfcake boort met 'Mind Made Up' vast een jonger publiek aan. (Hessel Fluitman)

JOHN SCOFIELD This Meets That Emarcy

Met 'This Meets That' vervolgt meestergitarist John Scofield het recente succes dat hij had met 'Out Louder' (met Medeski, Martin en Wood) en 'Saudades' (met Larry Goldings en Jack DeJohnnette). Het album grijpt terug naar 'EnRoute' (2004). Deze cd heeft dezelfde basisbezetting: Scofield, Steve Swallow op elektrische bas en drummer Bill Stewart. Dit keer wordt het trio op diverse tracks aangevuld met Roger Rosenberg (baritonsax en basklarinet), Lawrence Feldman (tenor), Jim Pugh (trombone) en John Swana (trompet). Op de original 'House of the Rising Sun' speelt Bill Frisell tremolo-gitaar. Zoals gebruikelijk zorgt 'Sco' zelf voor de meeste composities. Ook de arrangementen voor de blazers zijn van hem. Op 'This Meets That' slaat hij bruggen tussen diverse stijlen. Originals, rock ('I Can't Get No Satisfaction'), country ('Behind Closed Doors') en jazz ontmoeten elkaar in een ijzersterke jazzy ambiance. Steve Swallow heeft een karakteristiek zoemend, gonzend basgeluid. Vooral op het swingende 'Trio Blues' soleert hij alsof zijn 'walkin'-bas een toetseninstrument is. In dit stuk is het trio overigens op zijn best. De drie zijn grootheden, maar gelukkig weet Scofield dat hij niet moet blijven stilstaan bij oudere successen. Hij doet dat onder meer door het toepassen van nieuwe technieken; hij speelt ter plaatse gemaakte opnamen af en doet dat zelfs backward. Maar de Ibanez AS-200 (zijn gitaar) blijft de basis. En Scofield zélf natuurlijk. (Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

HOUSTON PERSON Thinking of You HighNote

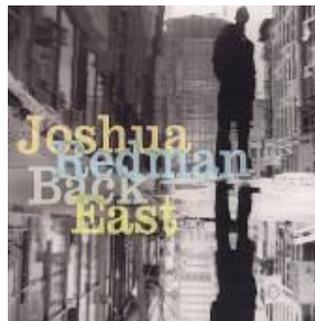
Houston Person (Newberry, South Carolina, 1934) blaast met zijn tenorsaxofoon ongecompliceerde maar wel heel lekkere muziek. Hij doet dat in de stijl van Gene Ammons en Stanley Turrentine. Op talloze cd's is zijn muziek uitgebracht en al meer dan vijftig jaar is zijn bandleider. Houston Person is zijn eigen manager en producent. Hij regelt dus alles zelf. Zijn geluid is groots en warm, en zijn spel rechtdoorzee. Hij weet je hart te raken zonder indrukwekkende solo's en ingewikkelde akkoordenschema's. Het componeren laat hij dit keer aan anderen over. Op het album 'Thinking of You' staan elf stukken, voornamelijk standards, die soms ook aan de popmuziek zijn ontleend. Zoals 'Sing', dat door de immer vrolijke Carpenters wereldberoemd is gemaakt. Ook staan er twee bossa's op de cd. Uptempo wordt gemeden en dat maakt de muziek bijzonder geschikt gezelschap op een late avond met een goed glas. Bijvoorbeeld de ballad 'Why Did I Chose You?'. Houston Person wordt op deze cd vergezeld door Eddie Allen (tp), John di Martino (p), James Chirillo (g), Ray Drummond (b) en Willi Jones III (d).
(Peter J. Kortens)

VERONICA MORTENSEN Happiness... is not included Stunt Records

Goede timing, 'soul' en gevoel voor finesse kenmerken de zang van Veronica Mortensen. Dat zal iets te maken hebben met haar voorland. Een muzikale loopbaan die begon bij een bigband met nummers van Aretha Franklin en Motown-classics op het repertoire. Na 'Pieces in a puzzle'(2003) is 'Happiness... is not included' het tweede album van deze Deense vocaliste. Zes van de elf nummers op het album zijn composities van eigen hand, aangevuld met covers van Tom Waits, Paul Simon, Lennon/McCartney en James Taylor. Haar stem klinkt licht en natuurlijk, gedoseerd en weloverwogen. Maar niet geforceerd bedachtzaam of gemaakt mooi. Soepel glijden we van lichte jazzy arrangementen naar bossanova en swing. Bijzonder fraai is de Lennon/McCartney-compositie 'In my life', die door Mortensen, gevoelig begeleid door alleen contrabas, tot een delicate ballad wordt gevormd. De arrangementen van de covers zijn speels en vindingrijk. Mortensens zang is ontwapenend. Ze maakt muziek waarbij je zo'n blij glimlach krijgt. Het doet me denken aan het vroege werk van Silje Nergaard. Ook de band die haar begeleidt heeft dat vederlichte bijna frivole spel. 'Happiness ... is not included' is een bijzonder aangenaam klinkend album.
(Frank Huser)

STRAIGHTAHEAD(?) - CD-VAN-DE-MAAND

JOSHUA REDMAN Back East Nonesuch

De twaalfde Straightahead(?) - cd-van-de-maand is Joshua Redmans 'Back East' op Nonesuch Records. Die keuze heeft zeker ook te maken met zijn glansrijke set op het voorbije North Sea Jazz Festival in Rotterdam. Het zal halverwege die set zijn geweest dat ik de Hudson betrad, juist op het moment waarop Redman en collega Joe Lovano volledig in elkaar opgingen met denderend tenorspel. Omdat de factor 'aftroeven' kennelijk geen voorname rol speelde, ontstond er door de positieve wrijving een aangename warmte, muzikaal van aard.

Dat optreden en de cd met elkaar vergelijken gaat in de richting van: live of studio, dan wel: het boek of de film. Het levert altijd weer discussie op. De cd is in ieder geval een waardige aanvulling op het al bestaande materiaal en staat loodrecht op eerdere cd's van Redmans Elastic Band. Nu passeren diverse triobezettingen de revue, met Christian McBride/Brian Blade, met Larry Grenadier/Ali Jackson, en met Reuben Rogers/Eric Harland. Redman vroeg voor een paar stukken ook Lovano en Chris Cheek. Maar de belangrijkste gast zal voor Redman zeker z'n vader zijn geweest. Dat bleek eens te meer een paar maanden na de opname toen Dewey (75) op 2 september 2006 overleed. Op deze eerste triodate van Joshua is er sprake van eerbied voor meerdere tenoristen. Vooral Sonny Rollins wordt geëerd met twee stukken van 'Way out West' (1957), namelijk 'I'm an old Cowhand' en 'Wagon Wheels'. En denk maar niet dat er klakkeloos werd gejat. Overigens werden ook Stan Getz, John Coltrane en Wayne Shorter in het zonnetje gezet met hun composities of werk van anderen dat ze - zeg maar - hadden geadopteerd. Bij Getz was dat 'East of the Sun'. Of Redman iemand is die ook naar de polls kijkt is mij niet bekend, maar in de lezerspoll van DownBeat staat hij eervol op de derde plaats, na Rollins en Lovano. Joshua Redman kan saxofoon spelen, dat blijkt keer op keer.
(Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd-van-de-maand zijn in december te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

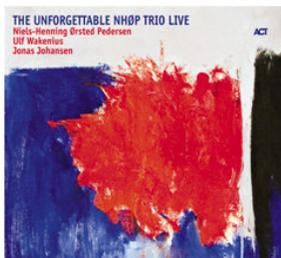
Maandelijks wordt onze website gemiddeld 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

STEVE NELSON
Sound-effect
HighNote

Vibrafoonist Steve Nelson heeft een groot deel van zijn bekendheid te danken aan zijn bijdragen in het kwintet van bassist Dave Holland. Deze wilde in zijn groep geen piano die met tien vingers bespeeld kan worden, maar een 'overzichtelijke' vibrafoon met 'slechts' vier hamers. Steve Nelson pakt het als leider anders aan; hij laat zich gewoon begeleiden door een pianist. Op 'Sound-effect' is dat Mulgrew Miller. Nelson is live meestal een sjofele verschijning: hij staat achter de vibrafoon met los shirt en sportschoenen, maar is een ware meester op zijn instrument. Hij heeft titels als Master en Bachelor aan de Rutgers University en hij doceert aan de Princetown University. Op deze schijf voor HighNote spelen ook Peter Washington op bas en Lewis Nash op drums. Anders dan de titel doet vermoeden bevat dit album geen elektronisch gekunstel. De vier instrumentalistena weten een goede sound neer te zetten. Smaakvolle kwaliteitsjazz, waarin het samenspel een hoofdrol speelt. De acht stukken – waarvan drie van Nelson – werden op één dag in New York opgenomen. Op 'Sound Essence', tevens het langste stuk, soleert Nelson langzaam maar heel stijlvol. Van Freddie Hubbards 'Up Jumped Spring' word je inderdaad vrolijk. Mooi werk van een vibrafoonprofessor. (Peter J. Kortjen)

NIELS-HENNING ØRSTED PEDERSEN
The unforgettable NHØP trio live
ACT

Genoemd 'The great Dane with the never ending name' of louter aangeduid met zijn initialen NHØP. Of eenvoudig Niels-Henning. Minstens zo herkenbaar als zijn naam is de muziek van deze in 2005 overleden contrabassist, die misschien het meest bekend is van zijn samenwerking met pianist Oscar Peterson in diens trio waar hij Ray Brown opvolgde (die hem als enige in staat achtte het tempo van Peterson bij te houden). Hij laat een indrukwekkend oeuvre na, zowel wat omvang als kwaliteit betreft. Op de cd 'The unforgettable NHØP trio live' speelt hij met Ulf Wakenius op elektrische gitaar en

Jonas Johansen op drums. Het album bevat niet eerder uitgebrachte opnamen van concerten in 1999 en 2005, de laatste opnamen van een maand voor zijn onverwachte overlijden. 'The unforgettable NHØP trio live' geeft een encyclopedisch beeld van het werk van deze bassist. Van variaties op muziek van Bach tot standards, eigen composities en Deense en Scandinavische volksliedjes, waar NHØP grote voorliefde voor had. De bassist was bekend van zijn briljante techniek en indrukwekkend virtuositeit, maar evenzeer van zijn zachte timbre, gevoel voor timing en dynamiek. Het album is van dat alles een meer dan goede illustratie. Met Wakenius en Johansen beschikt NHØP over twee excellente tegenspelers. Wakenius pareert de vingervlugheid van NHØP met vergelijkbaar vakmanschap, wat leidt tot spannende duels. Johansen volgt het nauwkeurig en creëert fascinerende ritmische patronen. Van het in razend tempo gespeelde 'The song is you' (Kern/Ham-merstein) tot het bedachtzaam gespeelde 'Lines' van Wakenius, we horen NHØP op zijn best. Een bijzondere plaat. (Frank Huser)

WOLFERT BREDERODE QUARTET
Currents
ECM

Door oneindig uitgestrekte, met onheilspellend diepdonker water gevulde oceanen, kronkelt een warme golfstroom. Onwetend van haar loop, onbekend met haar doel. Als een wervelwind die een onvoorspelbaar spoor van omhoog geworpen en in nieuwe patronen neervallend stof nalaat. Een golfstroom met de kracht van een opkomende vloed die onafwendbaar de kust betreedt. Maar ook met de ingetogenheid van nederig eb dat een vlak en stil land achterlaat. 'Currents' is een stroom die klein en als aarzelende beweging begint, om zich vervolgens te laten kennen in daadkracht en vastberadenheid. Weifelend én resoluut. Zoekend én doelgericht. Als de klank van nieuw ontdekte werelden. 'Currents' is ook het indrukwekkende debuut van de Nederlandse pianist Wolfert Brederode met zijn kwartet op het ECM-label. Geproduceerd door Manfred Eicher en met Jan Erik Kongshaug als opnameleider. Op één na ('As you July me' van Susanne Abbuehl) zijn alle composities van Brederode. Bedachtzame melodieën en intrigerende conceptuele constructies. Brederodes spel is lyrisch en episch, technisch begaafd en fantasievol. Wervelende klankreeksen afgewisseld door zorgvuldig getoonzette akkoorden. Claudio Puntin creëert op klarinet bijna filmische klanken, waardoor een mooie balans ontstaat met de ritmisch repeterende pianoklanken. Drummer Samuel Rohrer speelt inventief, luchtig, onzelfzuchtig en sensibel. Mats Eilertsen op contrabas schept een stemmig decor van warm klinkende contouren met subtiele soli waardoor licht en donker samenvloeien. 'Currents' is de kracht van verbeelding, artisticeit van hoog niveau en uiting van authenticiteit. In één woord een juweel. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

THE KEEPNEWS COLLECTION

THELONIOUS MONK ORCH. CLARK TERRY
At Town Hall Serenade to a Bus Seat
SONNY ROLLINS GEORGE RUSSELL SEXTET
The Sound of Sonny Ezz-thetics
Riverside Riverside
McCOY TYNER
Horizon
Milestone

Wie de doosjes van deze vijf cd's opent, kijkt in het gezicht van de man die al dit moois mede mogelijk heeft gemaakt: producer Orrin Keepnews. Hij is zo legendarisch dat hij ondertussen tot de categorie 'maar die was toch al lang al dood' behoort. Keepnews is weliswaar 84, maar nog springlevend, en zorgt er bij de firma Concord voor dat er een serie uitkomt van de hoogtepunten uit zijn 'oeuvre'. Alle opnamen zijn zorgvuldig opgepoetst (24-bit remastering), en waar mogelijk voorzien van alternatie takes. Keepnews legt uit waarom hij de plaat in kwestie belangrijk vindt, en daarnaast vinden we de originele liner notes in leesbare vorm (en dus niet met een lettergrootte die een goede loep vereist).

De naam met wie hij misschien wel het meest geassocieerd wordt, is **Thelonious Monk**. Met het contracteren van de pianist begon zijn label Riverside in 1955 serieuze vormen aan te nemen. En we mogen rustig stellen dat de relatie tussen Monk en Keepnews een van de vruchtbaarste uit de jazzgeschiedenis is geweest. In deze leg treffen we het beroemde Town Hall-concert uit 1959 aan. De pianist breidde hiertoe zijn kwartet uit tot een tentet en liet arrangeur Hall Overton arrangementen maken van zes van zijn composities. Het oorspronkelijke lp-materiaal is hier uitgebreid met een paar kwartetstukken die eigenlijk bedoeld waren om de microfooninstellingen te testen. Aardige anekdote: de groep speelde 'Little Rootie Tootie' twee keer, omdat het stuk één keer onvolledig op de band kwam. Er moest halverwege van band worden gewisseld. Tja, de staat van techniek was vijftig jaar geleden toch nog behoorlijk onbeholpen. Geluidstechnisch is de plaat echter wél zeer behoorlijk en de knetterende akkoordclusters van Monk in 'Little Rootie Tootie' lijken bijna wel Cecil Taylor.

Sonny Rollins en Clark Terry, twee andere muzikanten van wie werk in 'The Keepnews Collection' is terug te vinden, waren te horen op Monks sleutelplaat voor Riverside, 'Brilliant Corners'. Sonny Rollins was een logische keuze, **Clark Terry** werd er op het laatste moment bijgehaald als vervanger van

(altsaxofonist) Ernie Henry, en speelde maar op één nummer mee. De trompettist kreeg daarom op voorspraak van Monk de gelegenheid om een plaat onder eigen naam te maken. Dat hij dat nog niet had gedaan, lag aan het feit dat hij zich alleen nog maar had gemanifesteerd als (uiterst gewaardeerd) sectiemuzikant bij de or-kesten van Basie

en Ellington. De titel van zijn cd 'Serenade to a Bus Seat' verwijst dan ook naar de bandbussen waarmee Terry door de hele VS reed om one-nighters te spelen. Het album is, verrassend genoeg, een volbloed bop-plaat, met tenorist Johnny Griffin (ook al met een Monk-verleden) die het 'trading fours'

met de leider tot hogeschoolkunst heeft verheven. Wynton Kelly, Paul Chambers en Philly Joe Jones zijn de gedroomde ritmesectie. En Terry's versie van 'Stardust', met prachtige 'half valve'-effecten, is om in te lijsten.

Sonny Rollins is in 'The Keepnews Collection' vertegenwoordigd met 'The Sound of Sonny'. Dat is misschien niet het meest tot de verbeelding sprekende album van de tenorist, maar als overgangsplaat zeker interessant. Hij opent in triobezetting (Paul Chambers en Roy Haynes), refererend aan 'Way Out West', dat hij drie maanden eerder opnam. Verder zijn er typische Rollins-grappen en grollen, met lullige

liedjes als 'Toot, Toot, Tootsie! (Goo'Bye)' en 'Mangoes', waar hij iets prachtigs van maakt, een in het gehoor liggende original ('Cutie') en een heerlijke drummer. Rollins koos, aldus Keepnews, bewust voor korte stukken en dus korte solo's, maar voor 'It Could Happen to You' liet hij zijn kwartette-

den even naar de kantine vertrekken. Het stuk is een bijna vier minuten durende solo-tour de force, als een soort eerbetoon aan z'n grote held Coleman Hawkins.

Dat Keepnews iets met pianisten had, is behalve met Monk (en kort daarop ook Bill Evans) ook merkbaar in zijn keuze voor **George Russell**. De man staat vooral te boek als theoreticus (en in die hoedanigheid als veroorzaker van de modale jazz) en arrangeur. Dat laatste is op 'Ezz-thetics' zeker te horen, want hoewel er slechts drie blazers spelen (trompettist Don Ellis, trombonist Dave Baker en rietblazer Eric Dolphy), klinkt het sextet als een gecompriëerde bigband. Maar ook als pianist mogen we Russell niet uitvlakken. Hij speelt kernachtig, to the point, en bepaald meer dan alleen 'composer's piano'. Op sommige momenten lijkt hij de missing link te zijn tussen Ellington, Monk en Cecil Taylor. Maar het hoogtepunt van de plaat is toch weer een Monk-compositie (of de duvel ermee speelt...). De opening van 'Round Midnight' is spannend, en heel vrij, zodat we meteen kunnen ervaren dat middernacht het spookuur is. De melodielijn die Dolphy neerzet is regelrecht verpletterend: wat een rauwe, navrante schoonheid. Hier krijg je 46 jaar na dato nog steeds koude rillingen van.

Na zijn Riverside-jaren leek Keepnews even van de scene verdwenen te zijn, maar hij maakte bij Milestone zijn comeback. Daar ontmoette hij Sonny Rollins weer, en wist voor het label een andere grote pianist te strikken: **McCoy Tyner**. 'Horizon' dateert uit 1979, en dit is (anders dan de andere vier cd's uit dit rijtje) de eerste reïssue van deze plaat. Dat is onbegrijpelijk, want dit is zonder meer een sterke plaat. Met een frontlijn van violist John Blake, saxofonisten Joe Ford en George Adams, bassist George Fambrough, drummer Al Foster en percussionist Guilherme Franco had Tyner een uitstekende 'working band'. De Afro-Cubaans aandoende, groove-based composities van Tyner, Blake en Fambrough varen wel bij een ingespeelde groep. De band klinkt gedreven en de solo's spetteren van de plaat af. Alleen jammer dat de bas erg elektrisch is opgenomen, misschien een teken van de tijd, net als de kitscherige hoës. Toch gek dat de nieuwste plaat van deze vijf de meeste gedateerde elementen bevat. (Herman te Loo)

CONCERTVERSLAGEN

JACK DEJOHNETTE 'THE RIPPLE EFFECT'

Bezetting: Jack DeJohnette (drums), Marlui Miranda (voc), John Surman (sax, fluiten en synthesizer), Jerome Harris (gitaar, bas) en Ben Surman (geluid en effecten).

Datum en plaats: 17 november 2007, Lantaren/Venster, Rotterdam

MAGISCH REALISTISCH DRUMSPEL

The Ripple Effect is het meest recente project van drummer Jack DeJohnette, waarbij hij samenwerkt met componist en producer Ben Surman. Deze laatste zorgt met zijn laptop voor moderne muziek: electronic, bas en drum, ambient en world music. DeJohnette combineert deze stijlen met zijn geraffineerde drumwerk. Het trok in Rotterdam heel wat conservatoriumstudenten en hun docenten.

Het concert opende met ijf fluitspel van het duo John Surman en de Braziliaanse Marlui Miranda. Dat werd gesampled en geremixt door Ben Surman. Weidse klanklandschappen ontstonden, die direct aan het bekende ECM-geluid refereerden. Miranda voegde daarna haar vocalen aan de muziek toe. Ze zong met tekstloze Afrikaanse accenten. Deze bijdragen deden helaas behoorlijk afbreuk aan het geheel. Haar stemgeluid zat de sopraansaxofoon van Surman dwars. Buiten dit minpuntje was het een bijzonder boeiend concert. Drummer DeJohnette beheerste alles. Hij zat centraal op het podium en stuurde de groep in de gewenste richting. Onverstoorbaar en uiterst soepel speelde hij de meest complexe patronen. Maar zijn spel leek in niets op de muziek die hij al jaren maakt in het trio van Keith Jarrett. In de Gouvernestraat deed hij zijn eigen ding. Zo liet hij een 'free' gestart stuk naadloos in uptempo-swing overgaan. Omdat er zo veel en snel van stijl werd gewisseld kan je het geheel misschien aanduiden met magisch realisme. Diverse sfeerbeelden kwamen voorbij en ook wereldmuziek en rockinvloeden. Gitarist Jerome Harris zorgde voor to-the-point-begeleiding maar wisselde in menig stuk zijn gitaar om voor de elektrische bas en was ineens een funky bassist. Erg knap! John Surman deed soms tijdens zijn energieke solo's alsof hij doof was voor zijn medebandleiden. Maar heel alert reageerde hij op de stijlwisselingen die het concert zo kenmerkten. Een conceptconcert waarvan de stijl zo moeilijk is te duiden, is écht vernieuwend. De toegift bestond uit een soort Indiaanse regendans waarbij de hele groep rond één trommel stond te zingen. Maar de hoofdrolspeler was Jack DeJohnette; hij toonde zich vanavond een vernieuwende superdrummer. (Peter J. Korten)

BIG BIZAR HABIT: 'ALICE IN SPACE'

Bezetting: Ineke van Doorn (voc, p), Vincent Wijnhuizen (voc, regie), Angelo Verploegen (tp), Mete Erker (ts), Jeffrey Bruinsma (viool), Paul Stouthamer (clo), Marc van Vugt (g, comp), Paul Berner (b) en Joost Lijbaart (d).
Datum en plaats: 25 november 2007, Bimhuis, Amsterdam
(Nog te horen: 6 december, SJU Jazzpodium, Utrecht)

'Een geïmproviseerde ruimteopera', zo noemden componist Marc van Vugt en tekstdichter Ingmar Heytze hun 'Alice in Space'. Ze baseerden zich daarbij op de SF-roman 'Dimension of Miracles' (1966) van Robert Sheckley. Het verhaal is redelijk simpel: een vrouw, Alice Waterbuffel-de Vries, wint

tot haar eigen verbazing de hoofdprijs in een intergalactische sweepstake. Ze wordt meegenomen de ruimte in, en heeft vervolgens de grootst mogelijke moeite om weer terug op aarde te komen.

De rol van Alice wordt 'gespeeld' door zangeres Ineke van Doorn; de verleider die haar de prijs toekent, plus alle figuren die ze onderweg tegenkomt, worden neergezet door acteur Vincent Wijnhuizen, die in Amsterdam de plek innam van tekstdichter Heytze. Het stuk komt nogal traag op gang, met behoorlijk veel tekst van de beide hoofdrolspelers en een nogal knullig 'journaalinterview' met Ineke van Doorn als zichzelf die zich zorgen maakt over mensen die mee de ruimte in worden genomen. Ook is er aanvankelijk niet al te veel muziek, afgezien van de geestige muzikale openingspastiche à la Star Trek.

Gaandeweg de voorstelling krijgt de reis van Alice (natuurlijk een moderne versie van Lewis Carolls figuur) meer vorm, door de (soms hypnotisch werkende) tekst, de associatieve videobeelden van Marcel Brugman, en niet in de minste plaats door de muziek van Marc van Vugt. Hij maakt optimaal gebruik van de klankkleur van de groep Big Bizar Habit en zet sterke ostinati ('de Aaswet') en oneven maatsoorten neer, waaroverheen fantasievol gesoleerd wordt. In het slotstuk vóór de pauze, 'Alice in het bos', laat hij Ineke van Doorn een prachtig liedje zingen dat de hele pauze nog in je hoofd hangt. De barokke poëzie van Ingmar Heytze blijkt zich wonderwel te lenen om gezongen te worden, en het voelt geen moment ongemakkelijk dat dat in het Nederlands gebeurt. Ook bevat de voorstelling genoeg subtiele humor (zoals de verklarende voice-over die af en toe opdrukt, gehuld in het vette Limburgse accent van onze nationale ruimteprofessor Chriet Titulaer, perfect geïmiteerd door Alexander van Bremen). (Herman te Loo)

SONNY ROLLINS EN DE TAND DES TIJDS

Tenorsaxofonist Sonny Rollins was maandag 26 november in het Amsterdams Concertgebouw en wat bleek: de carrière van Rollins wordt in zekere zin steeds interessanter. Vorig jaar konden in Amsterdam zijn vingers de complexe ideeën niet meer bijbenen. Nu is dat probleem gedeeltelijk opgelost doordat zijn creativiteit danig in de versukkeling is geraakt en gek genoeg weer wel beter aansloot bij de overgebleven technische mogelijkheden. Het werd een tamelijk plat concert waarin de 'vamp' voorop stond. De standards en calypso's bleven onder de maat. Alleen de gezongen blues aan het slot van het anderhalf uur durend optreden moest de zaak redden voor het publiek. Tijdens het concert bleef het publiek voor de rest overigens vrij stil en dat stond loodrecht op de zeer hartelijke ontvangst bij binnenkomst van het sextet.

Er zullen onder de bezoekers in de uitverkochte zaal weinigen zijn geweest die de belangrijkste platen van Rollins in huis hebben. De vergelijking daarmee is bijkans ook oneerlijk. De vitaliteit van weleer is verdwenen. Hij is nu 77 jaar. Jazzmusici in zo'n leeftijdsgroep die geen tekenen van 'aftopping' vertonen zijn er eigenlijk niet. Of is altsaxofonist Piet Noordijk (75) wellicht de heuglijke uitzondering op die regel? In ieder geval weten we precies waar de echte 'highlights' van Sonny Rollins zich bevinden. Helaas niet in de tegenwoordige tijd. En dat is te betreuren maar moet je wel aanvaarden. (Jaap Lüdeke)

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

EDDIE HAMM

Tijdens de Doctor Jazz Reünie in Wageningen (20 oktober jl.) ontmoette ik het laatste nog in leven zijnde lid van de fameuze (voor)oorlogse band de Swing Papa's: Eddie Hamm. Van 1940 tot 1943 was hij de bassist in dit orkest waarin ook Joost van Os (tp), Hans van Assenderp (tb), Peter Schilperoord (kl, bar, ts, as), Joop Stoutjesdijk (ts, ss, as), Joop Schrier (p), Otto Gobius (g) en Iwan Poustochkine (dr) speelden totdat het – 't was immers oorlogstijd – niet meer veilig was.

Wikipedia geeft de volgende informatie: "Swing Papa's werd opgericht door Iwan Poustochkine in september 1935. Hij wilde met het ensemble jazzmuziek spelen in de stijl van de 'Chicago-jazz', zoals hij die had gehoord op Amerikaanse grammofoonplaten. In 1936 wordt Joop Stoutjesdijk toegevoegd aan de bezetting van de band. Eind 1936 neemt hij de muzikale leiding op zich. Daardoor krijgt de muziek de vorm, waarmee de band bekend is geworden. Onder leiding van Joop Stoutjesdijk behaalt de band zijn grootste successen. Het orkest treedt veelvuldig op in Nederland en maakt verschillende plaatopnamen. De ster van de band is rijzende tot in 1943 het verder gezamenlijk muziek maken door de Duitse bezetter onmogelijk is geworden. Langzaam, maar zeker valt de band hierdoor uiteen."

Ik had al wat gehoord van zijn activiteiten in de afgelopen jaren maar was nieuwsgierig om het uit zijn eigen mond te horen. Nou, dat was niet te veel gevraagd! Gelukkig kenden we elkaar een beetje, al waren onze contacten lang geleden alleen maar telefonisch geweest.

Hamm vertelde me dat hij al geruime tijd bezig was om alles van de Swing Papa's te verzamelen en op schrift te stellen. Dat wil dus zeggen dat hij de discografie aan het verbeteren was die ooit (april 1964) in het Doctor Jazz Magazine verscheen, samengesteld door wijlen André Eschauzier. De opnamen in die tijd werden vrijwel uitsluitend op glasplaten vastgelegd met alle risico's van dien: snelle slijtage en vooral zeer breekbaar.

In de loop der jaren waren er nog veel meer glasplaten boven water gekomen dan in die eerste disco genoemd werden. Sommige hadden keurig een label met een datum en soms de bezetting, bij andere was het gokken. Aangezien Hamm zelf in genoemde jaren meegespeeld had, was hij de aange-

wezen persoon om door scherp luisteren te bepalen welke musici present waren en wie welk instrument bespeelde. Dat was vooral moeilijk door de twee rietblazers, Peter Schilperoord en Joop Stoutjesdijk.

Eddie Hamm was echter niet alleen bezig met de discografie, ook de geschiedenis van de band vindt hij belangrijk genoeg om op te schrijven. Hij is zich ervan bewust dat er maar weinig belangstelling zal zijn voor de geschiedenis en de discografie van de Swing Papa's, die in de oorlogsjaren de Nederlandse naam 'De Slingervaders' kreeg. Daarom zal het resultaat van zijn onderzoek zeer waarschijnlijk niet officieel uitgegeven worden. Misschien ligt hier voor mij een taak?

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

LEZERSREACTIE

Nico Bunink

Mij plezierde zeer het artikel van Lex Lammen over pianist Nico Bunink in JazzFlits nr. 18. In zijn artikel haalt Lex Lammen ook de periode aan dat hij in de jaren vijftig in Parijs speelde. Het is aardig om te vermelden dat in die periode Nico Bunink een opname heeft gemaakt met het Barney Wilen Quintet. Het zijn opnamen uit Parijs in 1957 met Barney Wilen op tenorsax, Hubert Fol op altsax, Nico Bunink piano en de Amerikanen LLOYD Thompson op bas en Al Levitt op drums. Deze opnamen zijn in 1991 op cd uitgebracht op het label Fresh Sound Records. Het bijzondere van het jaar 1957 is dat Barney Wilen toen meespeelde met de groep van Miles Davis met René Urtreger piano, Pierre Michelot op bas en Kenny Clarke op drums voor de muziek bij de beroemde film 'Ascenseur pour l'échafaud'. Op 8 december 1957 speelde Barney Wilen met dezelfde groep van Miles Davis in het Concertgebouw in Amsterdam. De opname van dit concert zijn overigens uitgebracht op het label Lonehill-jazz.

Ben IJpma
Heemskerk

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Website JF:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**